

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

KLP “veselības pārbaude”

P6_TA(2008)0093

Eiropas Parlamenta 2008. gada 12. marta rezolūcija par KLP “veselības pārbaudi” (2007/2195(INI))

(2009/C 66 E/03)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas 2007. gada 20. novembra paziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam “Gatavojoties KLP reformas “veselības pārbaudei”” (COM (2007)0722),
- ņemot vērā Padomes 2003. gada 29. septembra Regulu (EK) Nr. 1782/2003, ar ko ievieš kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2007. gada 11. decembra nostāju par priekšlikumu Padomes regulai, lai grozītu Regulu (EK) Nr. 1782/2003 un Regulu (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) ⁽²⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2007. gada 25. oktobra rezolūciju par barības un pārtikas cenu pieaugumu ⁽³⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2007. gada 26. septembra nostāju par priekšlikumu Padomes regulai, ar kuru izdara atkāpi no Regulas (EK) Nr. 1782/2003 attiecībā uz zemes atstāšanu atmatā 2008. gadā ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2007. gada 14. februāra nostāju par priekšlikumu Padomes Regulai, ar ko paredz noteikumus par brīvprātīgu modulāciju tiešajiem maksājumiem, kas paredzēti Regulā (EK) Nr. 1782/2003, kā arī groza Regulu (EK) Nr. 1290/2005 ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2005. gada 8. jūnija rezolūciju par paplašinātās Eiropas Savienības politikas uzdevumiem un budžeta līdzekļiem 2007.–2013. gadam ⁽⁶⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta, Eiropadomes un Komisijas Iestāžu 2006. gada 17. maija nolīgumu par budžeta disciplīnu un pareizu finanšu pārvaldību ⁽⁷⁾ un jo īpaši tā I un III pielikumu, kā arī 3. un 9. deklarāciju,
- ņemot vērā Aktu par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem Līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā ⁽⁸⁾,
- ņemot vērā 2004. gada 22. marta Padomes lēmumu, ar ko pielāgo Aktu par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un par pielāgojumiem Līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā pēc kopējās lauksaimniecības politikas reformas ⁽⁹⁾,
- ņemot vērā pilnvaras, ko Eiropadome Eiropas Komisijai piešķirusi lauksaimniecības jautājumu risināšanai saskaņā ar Eiropadomes secinājumiem sagatavojot trešo PTO Ministru konferenci 1999. gada 26. oktobrī,

⁽¹⁾ OV L 270, 21.10.2003., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 146/2008 (OV L 46, 21.2.2008., 1. lpp.).

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P6_TA(2007)0598.

⁽³⁾ Pieņemtie teksti, P6_TA(2007)0480.

⁽⁴⁾ Pieņemtie teksti, P6_TA(2007)0411.

⁽⁵⁾ OV C 287 E, 29.11.2007., 341. lpp.

⁽⁶⁾ OV C 124E, 25.5.2006., 373. lpp.

⁽⁷⁾ OV C 139, 14.6.2006., 1. lpp.

⁽⁸⁾ OV L 236, 23.9.2003., 33. lpp.

⁽⁹⁾ OV L 93, 30.3.2004., 1. lpp.

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

- ņemot vērā EK līguma 33. panta 2. punktu, kuru bez grozījumiem iekļāva Lisabonas līgumā,
 - ņemot vērā Reglamenta 45. pantu,
 - ņemot vērā Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejas ziņojumu un Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas atzinumu (A6-0047/2008),
- A. tā kā lauksaimniecība kopā ar tai pakārtoto pārtikas rūpniecību ir viena no lielākajām ES ekonomikas nozarēm, tai ir izšķiroša loma, nodrošinot ES ar pārtiku un arī arvien svarīgāka loma, nostiprinot ES energoapgādes drošību;
- B. tā kā arī nākotnē būs vajadzīga ES kopējā lauksaimniecības politika (KLP), kas balstās uz Eiropas lauksaimniecības ekonomiskā, ekoloģiskā un sociālā modeļa, ar kuru garantē ilgtspēju un nodrošinātību ar pārtiku, tomēr tā kā ir jāturpina veiksmīgi uzsāktās reformas, tostarp arī turpmāk veicinot lauku attīstību;
- C. tā kā nākotnē KLP būs jāpalīdz pārvarēt pašreizējie kavēkļi jaunu cilvēku ienākšanai lauksaimniecībā, paaudžu maiņu nosakot par vienu no KLP prioritātēm;
- D. tā kā birokrātijas mazināšana lauksaimniecības nozarē, ieviešot pārredzamākus, vienkāršākus un vieglāk īstenojamus noteikumus, sekmēs gan mazākas izmaksas lauksaimniecības uzņēmumiem un ražotājiem, gan mazākus administratīvos izdevumus;
- E. tā kā īstenojot KLP, ir jāņem vērā lauksaimniecības un reģionālās struktūras lielās atšķirības un vienlaikus jāmeklē risinājumi jauniem uzdevumiem, piemēram, klimata pārmaiņas, augsnes un ūdeņu aizsardzība, pastiprināta iekļaušanās pasaules tirgū vai biomasas, izejvielu un atjaunojamās enerģijas nodrošināšana; tā kā nesēn Lisabonas līgumā apstiprināts, ka KLP ir vajadzīgi pietiekami resursi un ir jāsauglabā tās sākotnējie uzdevumi, proti, kvalitatīvu un veselīgu pārtikas produktu ražošana tādā daudzumā, lai par pieņemamām cenām nodrošinātu visus Eiropas iedzīvotājus, bet lauksaimniekiem ļautu uzturēt viņu ienākumu līmeni;
- F. tā kā turpmāk jebkādā veidā grozot KLP, ir jāņem vērā jaunattīstības valstu, un jo sevišķi vismazāk attīstīto valstu īpašā situācija, un jāizvairās apdraudēt lauksaimniecības produktu ražošanu un tirdzniecību šajās valstīs;
- G. tā kā kopš 1992. trīs reizes fundamentāli un kopumā veiksmīgi ir mainīta tiešo maksājumu sistēma un kopš 2004. gada mainīta visu svarīgāko tirgu organizācija, izņemot piena nozarē;
- H. tā kā visām attīstītajām valstīm ir sava lauksaimniecības politika, tā kā jaunie apstākļi, tostarp pasaules iedzīvotāju skaita pieaugums, klimata pārmaiņas, pieaugošais enerģijas pieprasījums, atteikšanās no cenu atbalsta un pastiprināta iekļaušanās pasaules tirgus aprītē, no vienas puses, izraisīs lauksaimniecības produktu tirgus cenu palielināšanos Eiropas Savienībā un, no otras puses, radīs ievērojami lielākas ražas svārstības un cenu nepastāvību, un tāpēc vairāk nekā jebkad ir jāturpina īstenot kopēja lauksaimniecības politika;
- I. tā kā nodrošinātība ar pārtikas piegādi (gan kvantitatīvā, gan kvalitatīvā nozīmē) arī turpmāk būs viens no svarīgākajiem KLP uzdevumiem līdztekus ekosistēmu aizsardzībai, jo bez tās nav iedomājama saprātīga, ilgtspējīga ražošana un zemes izmantošanas optimizācija ES;
- J. tā kā ES ir centusies ievērojami samazināt lauksaimniecības izdevumu daļu kopējā budžetā, un tā ir kritusies no teju 80 % septiņdesmitajos gados līdz 33 % pašreizējā finanšu plāna beigu posmā, kaut kopējā lauksaimniecībai atvēlētā platība kopš 2003. gada ir palielinājusies par 37 % sakarā ar jauno dalībvalstu pievienošanos;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

- K. tā kā valstu un valdību vadītāji augstākā līmeņa sanāksmē Berlīnē deva solījumu garantēt kopējos izdevumus KLP pirmajam pilāram līdz 2013. gadam;
- L. tā kā 2004. gada Pievienošanās aktā paredzētas atkāpes no dažu KLP noteikumu piemērošanas jaunajās dalībvalstīs, lai kompensētu tiešo maksājumu zemāku līmeni;
- M. tā kā noteiktos reģionos nav alternatīvas dažiem tradicionālās lauksaimniecības ražošanas veidiem, kuri šajos reģionos bieži vien ir svarīgākā lauksaimniecības darbība, un tāpēc tie svarīgu vides un reģionālās politikas iemeslu dēļ ir jāsauglabā un jāatbalsta jebkurā gadījumā, lai uzturētu ekonomiskās un sociālās struktūras; jo īpaši jāņem vērā KLP loma tā sauktajos konverģences reģionos, kur lauksaimniecība un lopkopība ir ekonomikas attīstības un darba vietu radīšanas svarīgākais instruments;
- N. tā kā ES lauksaimniekiem ir jāgarantē stabilitāte, lai negrautu viņu cerības un ieguldījumus, un dažās nozarēs ir jāsauglabā reglamentējoši noteikumi, lai varētu veikt vidēja un ilga termiņa plānošanu;
- O. tā kā ES likumdevējiem ir jānovērš ES lauksaimnieku un lopkopju diskriminācija gan pašā ES, gan iepretim konkurentiem no trešām valstīm vai jāizmanto piemēroti instrumenti, lai ES lauksaimniekiem un lopkopjiem garantētu iespēju vienlīdzību (līdzvērtīgi konkurences apstākļi); tā kā jo īpaši jāpanāk, lai ikviens lauksaimniecības produktu eksportētājs uz ES ievērotu tos pašus kvalitātes, veselības, vides, dzīvnieku labturības un citus standartus, kādus izvirza ES lauksaimniekiem;
- P. ņemot vērā EK līguma 33. pantā minētos KLP mērķus un to, ka pēc Lisabonas līguma pilnīgas ratifikācijas visi svarīgākie KLP juridiskie un budžeta lēmumi būs jāapstiprina Eiropas Parlamentā;
- Q. tā kā svarīgākais uzdevums ir garantēt ES iedzīvotāju nodrošinātību ar pārtiku, un tā kā to vislabāk var panākt, apvienojot atbalstu pārtikas ražošanai ES ar importu atbilstoši PTO noteikumiem; šāda nodrošinātība ar pārtiku ir atkarīga arī no ES ieguldījuma pasaules krājumu palielināšanā (tie šobrīd ir ļoti zemi), ļaujot ES ne tikai aizsargāt sevi no pārtikas trūkuma, bet arī uzņemties atbildību par pārtikas piegāžu drošību pasaules mērogā;
- R. tā kā ir daudz detalizētāk jānovērtē tirgus attīstības virzieni un to ietekme un iekšējo tirgu, ņemot vērā starptautisko stāvokli attiecībā uz izejvielu ražošanu un cenām;

Ievads

1. Prasa saglabāt ilgtspējīgas, konkurētspējīgas un daudzpusīgas lauksaimniecības koncepciju, kurā tiktu ņemtas vērā katras nozares un ražošanas jomas īpašās iezīmes, un kuras svarīgākais uzdevums ir apgādāt iedzīvotājus ar veselīgiem un drošiem pārtikas produktiem pietiekamā daudzumā un par patērētājiem pieņemamām cenām;

2. Uzskata, ka 2003. gada KLP reformas būtībā bija ļoti veiksmīgas, jo tās ievērojami veicināja KLP pārredzamību un efektivitāti, kā arī ievērojami stiprināja lauksaimnieku personīgo atbildību un orientēšanos uz tirgu, un uzskata, ka šis process ir jāturpina, pamatojoties uz 2002. gada decembrī valstu un valdību vadītāju doto solījumu līdz 2013. gadam nodrošināt lauksaimniecības pirmā pilāra finansēšanu pilnā apjomā; norāda, ka ir jāturpina ievērojami vienkāršot KLP pārvaldi, kā arī daudzas lauksaimniekus ietekmējošas ES direktīvas un regulas, lai atvieglinātu viņu darbu; tomēr nedrīkst pieļaut, ka šīs vienkāršošanas dēļ KLP atkal nonāktu dalībvalstu pārziņā vai arī ES lauksaimniekiem sniegtās palīdzības apjoms būtiski samazinātos;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

3. Uzskata, ka no politiskā viedokļa nebūtu vēlams atteikties no jebkāda KTO regulējuma, jo pašlaik Eiropas un pasaules akcijas ir nokritušās līdz ļoti zēmam līmenim, kas nelabvēlīgi ietekmē patērētāju pirktspēju un lauksaimnieku ienākumus, vienlaicīgi veicinot spekulāciju; uzsver, ka turklāt ir vajadzīgi instrumenti, lai novērstu iespējamu ekonomikas lejupslīdi un draudus, ko rada gadījumi sabiedrības veselības jomā vai arvien biežākas dabas katastrofas, kas saistītas ar klimata pārmaiņām;
4. Tāpēc atzinīgi vērtē ar iepriekšminēto Komisijas paziņojumu par kopējās lauksaimniecības politikas "veselības pārbaudi" saistīto tehnisko pielāgošanu, kuras mērķis ir nodrošināt, lai tiktu īstenota 2003. gada reforma, un prasa Komisijai KLP iekļaut ekonomiskās stabilitātes pamatprincipu;
5. Prasa Komisijai ņemt vērā turpmāko reformu nepieciešamību un veikt pētījumu par KLP izmaksām un ieguvumiem saistībā ar pārtikas piegādes drošību, apgādes pašpietiekamību un lauku kopienu saglabāšanu, prasa Komisijai veikt analīzi par iespējamām izmaksām patērētājiem saistībā ar arvien lielākām pārtikas cenām, ko izraisa augošais pieprasījums pasaulē salīdzinājumā ar tām izmaksām, ko šobrīd sabiedrībai rada lauksaimniecības politika;
6. Uzskata, ka ES uzdevums PTO sarunās ir tikt galā ar nākotnes ierobežojumiem tādā veidā, lai maksimāli nodrošinātu pašmāju labklājību, uzsver, ka ES ir veiksmīgi jāizmanto iespējamais elastīgums, piemēram, saistībā ar "paaugstināta riska ražojumiem", uzsver, ka ikviens PTO līgums par lauksaimniecību jāsaista ar prasību panākt vienošanos par intelektuālo īpašumu attiecībā uz ģeogrāfiskās izcelsmes norādi un atzīt ar tirdzniecību nesaistītus jautājumus par importa kritērijiem;
7. Aicina Komisiju saistībā ar pašreizējām PTO sarunām ņemt vērā lauksaimnieciskās ražošanas īpatnības, jo tā ir pārtikas ražošanas nozare un teritoriālā līdzsvara struktūrelements, kā arī vides saglabāšanu un pārtikas nekaitīguma pienācīga kvantitatīvā un kvalitatīvā līmeņa nodrošināšanu;
8. Tomēr uzskata, ka ES rīcībā arī nākotnē ir jābūt pietiekamiem instrumentiem, lai varētu īstenot drošības pasākumus tirgus un piegādes krīžu novēršanai lauksaimniecības un veselības aprūpes nozarēs nākotnē;
9. Uzsver, cik svarīgi ir efektīvā veidā un ar piemērotiem līdzekļiem (finanšu un citiem) panākt lauksaimniecības ražošanas, vides un lauku dzīvesveida funkciju atzīšanu;
10. Principā atbalsta to, ka KLP iekļauj vispārējos mērķus, jo īpaši tādus kā nodrošinātība ar pārtiku, teritoriālā kohēzija, patērētāju, vides, klimata un dzīvnieku aizsardzība, kā arī atjaunojamā enerģija un bioloģiskā daudzveidība; tomēr norāda, ka tam jāveido daļa no ilgtspējīgas attīstības politikas, kurā tiktu apvienots ekonomiskais sniegums, dabas vides un resursu saglabāšana, vietējā attīstība un sociālais taisnīgums; tomēr uzsver, ka valstu un valdību vadītāji ir apstiprinājuši KLP mērķus, saglabājot EK līguma 33. panta būtību arī 2007. gada 13. decembrī parakstītajā Lisabonas līgumā;
11. Uzsver, ka vispārējo mērķu integrācija KLP nedrīkstētu likt apšaubīt tādu lauksaimniecības un lopkopības produktu ražošanu ES kalnainos, problemātiskos un attālos apgabalos, kā arī uz salām, kas ir balstīta uz ekstensīvām ražošanas sistēmām, galvenokārt ražo vietējām vajadzībām, taču pārdod lauksaimniecības un lopkopības produkciju arī dalībvalstu tirgos;
12. Uzskata, ka ja ES ieviesīs stingrākas prasības ES lauksaimniekiem un ražotājiem, tai jānodrošina, lai šādas prasības ievērotu arī ikviens lauksaimniecības produktu eksportētājs uz ES, un ka Eiropas Savienībai jācenšas panākt iepriekš minēto vispārējo mērķu iekļaušana PTO sarunās;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

13. Noraida samazināšanu attiecībā uz pirmā pīlāra kopējo budžetu laika posmam līdz 2013. gadam un norāda, ka lauksaimniecības un lopkopības tirgus strauju pārmaiņu un reformu īstenošanas laikā lauksaimniekiem ir nepieciešama uzticamība; drošība un jo īpaši 2003. gadā pieņemto lēmumu ievērošana;
14. Noraida jebkādu ar lauksaimniecības uzņēmuma lielumu un tiesisko statusu saistītu diskrimināciju attiecībā uz tiešajiem maksājumiem, taču vienlaikus atzīst, ka visa ar pirmo pīlāru saistītā palīdzība jāsniedz saistībā ar holistisko novērtējumu par tās ietekmi uz sociālo un reģionālo kohēziju, nodarbinātību, vidi, konkurētspēju un jauninājumiem;
15. Prasa sniegt palīdzību tikai tiem lauksaimniekiem, kuri aktīvi iesaistīti lauksaimniecības darbībā;
16. Uzsver, ka iepriekšminētajā Komisijas paziņojumā pārāk maza uzmanība pievērsta divpadsmit jauno dalībvalstu lauksaimniecības nozares problēmām, vajadzībām un uzdevumiem, mudina tās ņemt vērā turpmāko reformu gaitā un apsvērt arī iespēju papildu mērķfinansējumam restrukturizācijai un modernizācijai;

Tiešie maksājumi

17. Uzskata, ka tiešie maksājumi arī turpmāk ir noteikti vajadzīgi, lai ne tikai garantētu pamatienākumus tirgus traucējumu gadījumā, bet arī lai nodrošinātu lauksaimniekus ar sabiedriskām precēm un lai līdzsvarotu Eiropas vides, pārtikas nekaitīguma un nodrošinātības, izsekojamības, dzīvnieku labturības un sociālos standartus, kas starptautiskā salīdzinājumā ir ļoti augsti;
18. Tomēr norāda, ka maksājumu līmenis ne vienmēr šķiet līdzsvarā ar attiecīgo lauksaimnieku centieniem panākt atbilstību, jo maksājumi lielā mērā ir atkarīgi no izdevumiem iepriekšējā laika periodā;
19. Tāpēc prasa Komisijai sagatavot ziņojumu, kurā tiktu novērtēti lauksaimnieku papildu izdevumi, nodrošinot atbilstību vispārējiem standartiem vides, dzīvnieku labturības un pārtikas nekaitīguma ziņā salīdzinājumā ar to galvenajiem pasaules tirgus konkurentiem; ziņojumā šie izdevumi arī jāsalīdzina ar lauksaimnieku saņemto tiešo maksājumu patieso līmeni; ziņojumam jābūt pietiekami detalizētam attiecībā uz dažādiem lauksaimnieku veidiem dažādās dalībvalstīs; ziņojums jāpublicē vēl pirms sākusies lēmumu pieņemšanas procedūra par kopējo lauksaimniecības politiku pēc 2013. gada;
20. Atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu ļaut dalībvalstīm uz brīvprātības pamatiem elastīgāk īstenot tiešo maksājumu atsaistīšanu no vēsturiskās atskaites modeļa un ieviest vienotāku sistēmu, un aicina Komisiju papildus likumdošanas priekšlikumam izklāstīt, vai, ņemot vērā pozitīvo pieredzi dalībvalstīs, jau līdz 2013. gadam ir iespējama brīvprātīga paātrināta pāreja uz atsaistīto maksājumu vienotu reģionālo vai valsts likmi, kas noteikta atbilstīgi platībai; atzīmē tomēr tās dalībvalstis, kurās īstenoja uz vēsturiskiem maksājumiem balstīta pilnīga (vai daļēja) atsaiste, var izlemt saglabāt šo kārtību līdz 2013. gadam; prasa Komisijai veikt pētījumu par iespējamo ietekmi, kāda būtu piemaksām atkarībā no platības, jo īpaši ņemot vērā lauksaimniecības ar lielu lauksaimniecības dzīvnieku blīvumu, bet salīdzinoši nelielu platību;
21. Uzsver, ka izvēloties pārejas vai reģionālo modeli, jāņem vērā problēmas, ko rada īpašā tiesību situācija lopkopībā, piemēram, dažiem lopkopības uzņēmumiem lauksaimniecības zemes vai nu nav nemaz, vai arī tās ir ļoti maz, kā arī daudzos ES reģionos ekstensīvai lopkopībai raksturīga tādu ganību izmantošana, kas ir sabiedriskā īpašumā un pieder pašvaldībām, kopienām vai valsts struktūrām;
22. Uzskata, ka daudzi lēmumi un īstenošanas noteikumi ir nevajadzīgi stingri un sarežģīti, jo uz arvien vairāk nozarēm attiecas noteikumi par vienoto maksājumu shēmu (SPS) un ir gūta pieredze, īstenojot šo režīmu, tāpēc šķiet lietderīgi pārskatīt noteikumus, to darbības jomu un piemērotu pārvaldības praksi tajās dalībvalstīs un nozarēs, kuras to vēlas;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

23. Uzskata, ka tiešo maksājumu atsaiste kopumā veicinājusi sekmīgu ES lauksaimniecības orientēšanos uz tirgu, ņemot vērā lielāku ietekmi uz ienākumiem un lauksaimnieku lielāku brīvību lēmumu pieņemšanā, kā arī ar to saistīto KLP vienkāršošanu; un aicina Komisiju veicināt atsaistīšanas politiku, ja vien tas neizraisa būtiskus sociālekonomiskus un/vai vides traucējumus noteiktos reģionos, jo īpaši mazāk attīstītos reģionos; tomēr norāda, ka jāsaģatavo papildu ietekmes novērtējumi, lai visaptveroši novērtētu, kā atsaiste ietekmē noteiktus reģionus, ražošanu un zemes tirgu;

24. Uzskata, ka vispārēja tiešā atbalsta atsaiste no lauksaimniecības ražošanas ilgtermiņā var samazināt ES lauksaimniecības negatīvo ietekmi uz vidi, ja tiek sniegts pastiprināts atbalsts lauku attīstības ilgtspējīgām metodēm;

25. Norāda, ka jebkāda turpmāka atsaiste veicama tikai pēc tam, kad rūpīgi apsvērti tās iespējamie rezultāti, tostarp līdzsvars starp dažādām lauksaimniecības nozarēm, arvien pieaugošie apdraudējumi, ko rada monokultūras, un apdraudējumi darbietilpīgām lauksaimniecības nozarēm;

26. Atzīst, ka nav salīdzināma situācija saistībā ar dzīvnieku skaitam atbilstīgi noteiktajām piemaksām, tostarp piemaksām par pienu, jo jāņem vērā nopietnie tirgus traucējumi, kurus citstarp radījis lopbarības cenu pieaugums, kam ir lielāka ietekme uz noteiktām ES lietotām lopkopības ražošanas sistēmām;

27. Uzskata, ka atbilstīgi dzīvnieku skaitam noteikto likmju pilnīga atsaiste noteiktos reģionos, piemēram, kalnu apgabalos un citos īpašos reģionos (salas, sausi un mitri, kā arī nomaļi apgabali), kur relatīvi darbietilpīgā lopkopība ir vienīgā alternatīva, var radīt ievērojamus sociālus, ekonomiskus un vides traucējumus, kas ir pretrunā līgumā noteiktajiem mērķiem; ja notiek (daļēja) atsaiste, prasa maksājumu tiesību piešķiršanā izmantot precīzus uzzīņu datus;

28. tomēr uzskata, ka ar to vien nebūs pietiekami; tāpēc atzinīgi vērtē paredzētos grozījumus Regulas (EK) 1782/2003 69. pantā (turpmāk — 69. pantā) kā pirmo soli pareizā virzienā; tomēr norāda, ka šo instrumentu nedrīkst izmantot kā slēptu veidu, lai ieviestu brīvprātīgu modulāciju un divkāršu otrā pilāra stiprināšanu, turklāt šis instruments nedrīkst sekmēt KLP nonākšanu dalībvalstu pārziņā un cik iespējams ir jāievēro līdzvērtīgi konkurences apstākļi starp dalībvalstīm;

29. Tomēr uzskata, ka ar to vien nebūs pietiekami, tāpēc atzinīgi vērtē paredzētos grozījumus Regulas (EK) 1782/2003 69. pantā (turpmāk — 69. pantā) kā pirmo soli pareizā virzienā; tomēr norāda, ka šo instrumentu nedrīkst izmantot kā slēptu veidu, lai ieviestu brīvprātīgu modulāciju un divkāršu otrā pilāra stiprināšanu, turklāt cik iespējams ir jāievēro līdzvērtīgi konkurences apstākļi starp dalībvalstīm;

30. Prasa saskaņā ar 69. pantu noteiktās apropriācijas piešķirt galvenokārt teritoriālās vienotības un atsevišķu nozaru nostiprināšanas pasākumiem, jo īpaši tādiem, ko īsteno, lai nepieļautu lauksaimnieciskās ražošanas un it sevišķi lopkopības pārtraukšanu apgabalos, kur tas varētu radīt nopietnu kaitējumu dabai, lauku ainavai vai reģionālai attīstībai (jo īpaši kalnu apgabalos, palienēs vai apgabalos, kur ir ūdens trūkums, kā arī citos īpaši problemātiskos apgabalos un plāvās ļoti ekstremālās vietās), vai pasākumiem, ko īsteno, lai pārstrukturētu un veicinātu lauksaimniecības svarīgās nozares (piemēram, piena un gaļas lopkopība, aitkopība), un lai īstenotu līdz šim otrajā pilārā neiekļautus platībatkarīgus vides aizsardzības pasākumus (piem., bioloģiskā lauksaimniecība), kā arī riska pārvaldības sistēmai;

31. Uzskata, ka, ņemot vērā ietekmes novērtējuma rezultātus un uz brīvprātības pamata, pārskatītais 69. pants varētu attiekties uz līdz pat 12 % no tiešajiem maksājumiem katrā dalībvalstī;

32. Prasa Komisijai iesniegt priekšlikumus par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz 69. panta piemērošanu dalībvalstīs, lai cik iespējams novērstu tirdzniecības barjeras un konkurences izkropļošanu, nepieciešamības gadījumā šos noteikumus iekļaujot kopīgā tirgus organizācijā; tāpat aicina ziņot Komisijai par visiem pasākumiem saistībā ar 69. panta piemērošanu; visbeidzot prasa Komisijai izstrādāt ietekmes analīzi, kas jāpievieno tās likumdošanas priekšlikumam;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

33. Uzska, ka atsevišķu nozaru stiprināšanas pasākumi ilgtermiņā ir jāfinansē atbilstoši pirmajam pilāram, tāpēc uzskata, ka Komisijai nopietni jāizvērtē pārskatītā 69. panta īstenošanas rezultāti, lai varētu sagatavot reformu laikam pēc 2013. gada;

34. Aicina Komisiju līdz 2010. gada 30. jūnijam iesniegt ziņojumu ar visaptverošu izklāstu par to, kā Eiropā var ilglaicīgi nodrošināt laukaugu audzēšanu un drošu piegādi lopkopības vajadzībām, ņemot vērā dažādās ražošanas sistēmas ES, daudzfunkcionalitāti un reģionālos aspektus (kalnu rajoni, problemātiskie apgabali un nelielas salas); uzskata, ka ziņojumā ir jārisina jautājums arī par to, kā KLP mērķus, tostarp ilgtspējas un sociālajā jomā, var īstenot efektīvākā un mērķtiecīgākā veidā ar iesaistītiem netiešiem maksājumiem, piemēram, maksājumiem par ekstensīvām pļavām, ganībām, īpašiem maksājumiem piena un gaļas nozarē, piemaksām par dzīvnieku novietnēm, kas būvētas un aprīkotas atbilstoši mūsdienīgu dzīvnieku labturības un vides standartiem, vai arī īpašiem instrumentiem krīžu pārvaldībai; uzsver, ka ziņojumā ir jāatbild uz jautājumu vai un cik lielā apjomā saistībā ar intensīvas lopkopības reģionu vajadzībām arī pēc 2013. gada būs jāsauglabā atbilstīgi dzīvnieku skaitam noteiktās piemaksas vai arī tādi risinājumi, kas līdzīgi Regulas (EK) Nr.1782/2003 47. līdz 50. pantā noteiktajiem;

35. Iesaka tām jaunajām dalībvalstīm, kuras to vēlas, līdz 2013. gadam ļaut izmantot vienoto platībmaksājumu shēmu (SAPS) un prasa Komisijai pārbaudīt, vai SAPS pielietošanu nevar vēl vairāk vienkāršot, mainot noteikumus par tām platībām, attiecībā uz kurām ir tiesības pretendēt uz atbalstu;

36. Uzska, ka visas KLP īstenošanai paredzētas budžeta apropriācijas, kas ietaupītas vai nav izmantotas, ir jāizlieto saskaņā ar KLP;

37. Uzska, ka tiešie maksājumi būs vajadzīgi arī pēc 2013. gada, taču tie jāpamato ar jauniem objektīviem kritērijiem, jo īpaši ar lauku uzņēmumu radītās tiešās nodarbinātības apjomu, vai arī vairāk jāattīsta kā maksājums par zemes pārvaldību vai atlīdzība par noteiktiem vispārējās nozīmes pakalpojumiem vai atbilstību īpašiem kritērijiem, tostarp dzīvnieku labturības standartiem, turklāt jāpārbauda arī, cik pamatotas ir ievērojamās atšķirības starp platībmaksājumiem dažādās Eiropas vietās un tas, cik atbilstīga ir dažāda veida finansējuma izmantošana otra pilāra vajadzībām; prasa Komisijai ierosināt atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu, ka pilna apjoma tiešos maksājumus saņem tikai tās personas un uzņēmumi, kuri patiešām nodarbojas ar lauksaimniecību;

Vienkāršošana, savstarpējā atbilstība un orientēšanās uz tirgu

38. Atbalsta to, ka pēc atbilstoša pārejas perioda vienotā platībmaksājuma shēmā pakāpeniski iekļauj mazākas un pārvaldības ziņā darbietilpīgas maksājumu sistēmas, kas saistītas ar ražošanu (žāvēta rupjā lopbarība, kaņepes, lini, kartupeļu ciete), ja vien tas neizraisa būtiskus sociālekonomiskus un/vai vides traucējumus noteiktos reģionos; ja tas ir nepieciešams reģionālpolitisku iemeslu dēļ, tad saskaņā ar 69. pantu ir jāparedz papildu pasākumi; prasa Komisijai veikt individuālu analīzi par ekonomisko un reģionālo ietekmi, kurā izvērtē risinājuma atbilstību un nosaka grafiku tā īstenošanai, uzsver, ka iesaiste nedrīkst apdraudēt pašu attiecīgā ražošanas veida eksistenci;

39. Atbalsta to, ka nekavējoties ir jāatceļ noteikums par zemes atstāšanu atmatā, kurš kā apjoma kontroles instruments iesaistīto tiešo maksājumu sistēmā ir zaudējis savu nozīmi un turklāt rada ļoti lielu administratīvo slogu, un to, ka tiesības atstāt zemi atmatā tiek pārveidotas par parastām tiesībām;

40. Uzska, ka, ņemot vērā atmatā esošo zemes platību samazināšanos saistībā ar lielāku pieprasījumu pēc lauksaimniecības produktiem, visas tās priekšrocības, ko gūst no zemes atstāšanas atmatā, piemēram, kultūraugu apputeksnēšana, ko veic bites, dalībvalstis var labāk un tiešākā veidā sasniegt ar otrā pilāra pasākumiem, kā arī savādāk definējot labu lauksaimniecības un vides apstākļu uzturēšanu, lai veicinātu savvaļas dzīvnieku un to dzīvotņu bioloģisko daudzveidību;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

41. Prasa atbilstoši pārejas periodam pakāpeniski likvidēt ar enerģijas kultūrām saistītās piemaksas, jo šīs piemaksas rada lielu administratīvo slogu un tām pašreizējā tirgus situācijā irniecīgas priekšrocības enerģētikas politikas jomā vai arī šo priekšrocību nav vispār;
42. Prasa neizmantotās apropriācijas, kas radušās, likvidējot ar enerģijas kultūrām saistītās piemaksas, citstarp piešķirt papildu pasākumiem saistībā ar piena tirgus organizāciju, jo īpaši kalnainos apgabalos un citās vietās, kur ir īpašas grūtības;
43. Prasa Komisijai lauksaimniecības budžeta neizmantotās apropriācijas, kas bija paredzētas tirgus vadības pasākumiem, piemēram, intervencēm, eksporta subsīdijām vai uzglabāšanai, turpmāk galvenokārt piešķirt atbilstoši 69. pantam, lai stiprinātu lauku apvidu ekonomiku, jo īpaši lauksaimniecības uzņēmumus, īstenojot laukus attīstības uzdevumus;
44. Uzskata, ka tiešie maksājumi vairs nav attaisnojami bez savstarpējās atbilstības prasību ievērošanas; šajā sakarā uzsver, ka jaunajām dalībvalstīm jāsaņem ES palīdzība savstarpējās atbilstības noteikumu piemērošanā pārejas posmā;
45. Ņemot vērā tiešo maksājumu samazināšanos, noraida savstarpējās atbilstības jomas paplašināšanu, ja dalībvalstīm un Komisijai nav būtisku panākumu noteikumu vienkāršošanā un saskaņošanā attiecībā uz uzraudzību, un ja Komisija nesniedz pārskatu par lauksaimnieku izdevumiem saistībā ar savstarpējo atbilstību; šajā sakarā norāda uz savu 2007. gada 11. decembra nostāju;
46. Uzskata, ka savstarpējās atbilstības princips ir jāpiemēro, pārbaudot atbilstību tikai būtiskiem Eiropas ražošanas modeļa standartiem un tādiem standartiem, kurus var sistemātiski un saskaņoti pārbaudīt dažādās dalībvalstīs;
47. Aicina panākt lielāku savstarpējās atbilstības efektivitāti attiecībā uz tās mērķiem un vienmērīgāku īstenošanu dalībvalstīs; aicina Komisiju izstrādāt skaidrākas vadlīnijas, kas dalībvalstīm palīdzētu īstenošanā;
48. Aicina pārtraukt nesamērīgo slogu, kas lopkopībai uzlikts ar savstarpējo atbilstību; un šajā sakarā jo īpaši prasa kritiski pārskatīt higiēnas un iezīmēšanas standartus (piem., krotālijas);
49. Var paredzēt, ka mēreni tiek pielāgotas prasības laba lauksaimniecības un vides stāvokļa (GAEC) saglabāšanai un noturīgai lauku apsaimniekošanai, ņemot vērā mainītos vides un ražošanas nosacījumus (klimata pārmaiņas, biomasa), ja tiek nodrošināts, ka šīs jaunās prasības līdzvērtīgi īsteno visā Eiropā;
50. Uzskata, ka tām dalībvalstīm, kuras piemēro vienoto platībmaksājumu shēmu, jābūt tiesīgām īstenot savstarpējās atbilstības principu pakāpeniski, lai tās varētu pienācīgi sagatavoties vajadzīgo kontroles sistēmu ieviešanai un pārlicināt lauksaimniekus par nepieciešamību ievērot noteiktos standartus;
51. Aicina Komisiju veicināt KLP vienkāršošanu un tāpēc regulāri pārskatīt tiesību aktus, lai noteiktu, vai tie ir nepieciešami un vai to esošie noteikumi ir lietderīgi; paziņo, ka šai sakarā tai būtu jāierosina papildu pasākumi, piemēram, vienkāršoti noteikumi par maksājuma tiesību pārvešanu rezerves gadījumā, mikromaksājuma tiesību apvienošana, vienotas maksājumu shēmas ieviešana mazo saņēmēju gadījumā, noteikumu vienkāršošanu attiecībā uz valsts rezervēm, šo noteikumu ierobežošanu vai atcelšanu atkarībā no pārejas uz reģionālu/valsts vienotā platībmaksājuma shēmu, atteikšanās no maksājuma tiesībām nepiemērošanas gadījumā, ar roku rakstīta liellopu un citu lauksaimniecības dzīvnieku reģistra likvidēšana;
52. Turklāt aicina dalībvalstis nodrošināt savlaicīgus maksājumus, un aicina Komisiju atļaut izmaksāt lauksaimniekiem iepriekšēju finansējumu;
53. Aicina Komisiju izstrādāt vajadzīgo mehānismu, lai nodrošinātu, ka imports no trešām valstīm atbilst tiem pašiem standartiem kā Kopienas produkti atbilstīguma, pārtikas nekaitīguma ziņā utt.;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

Drošības tīkls

54. Uzska, ka, ņemot vērā paredzamo draudu pieaugumu saistībā ar vidi, klimatu un epidēmijām, kā arī straujām cenu svārstībām lauksaimniecības tirgos, ir noteikti jāveic papildu riska novēršanas pasākumi, lai izveidotu drošības tīklu;

55. Atgādina, cik svarīga nozīme ir uz tirgu vērstai ražošanai, pareizai augu sekai, diversifikācijai, finanšu tirgus instrumentiem, piegādes ķēdes līgumiem un apdrošināšanai, jo ar to palīdzību lauksaimnieki var sevi pasargāt no riska, un to, ka galvenokārt paši lauksaimnieki atbild par piemērotiem riska novēršanas pasākumiem;

56. Uzska, ka nolūkā pievērsties tirgus nepilnībām intervences sistēma ir jāuztur un jāreformē par stingru drošības tīklu ārkārtas apstākļiem, tā noteikumus balstot uz pasaules tirgus tendencēm;

57. Tādēļ atbalsta Komisijas priekšlikumu samazināt intervences sliekšni tirgus kultūraugu jomā līdz "0", saglabājot — vajadzības gadījumā samazinātu — intervences sliekšni tikai attiecībā uz kviešiem;

58. Uzska, ka, ņemot vērā risku palielināšanos, steidzami jāveido privātā sektora vai jauktās apdrošināšanas sistēmas, piemēram, multirisku apdrošināšana; apzinās, ka to var sekmīgi veikt tikai tad, ja iegulda arī publisku finansējumu; uzsver to, ka šo sistēmu ieviešana nekādā gadījumā nedrīkst apdraudēt atšķirīgo dalībvalstu līdzvērtīgos konkurences apstākļus; aicina Komisiju apsvērt iespēju turpmāk ieviest vai atbalstīt Kopienas mēroga pārapirošināšanas sistēmu, lai risinātu problēmas, ko rada klimata vai dabas katastrofas;

59. Norāda, ka gandrīz visās attiecīgajās trešās valstīs ir šāda veida valsts atbalstītas sistēmas;

60. Uzska, ka tādēļ kā pirmais solis būtu jāizveido finansēšanas avoti riska apdrošināšanas sistēmu valsts vai reģionālajam finansējumam, kas sākas 2009. gadā, lai ņemtu vērā dažādos iespējamus riskus Eiropā; Komisijai būtu jāizvērtē, ciktāl šajās sistēmās var iekļaut ražotāju grupas, nozaru un starpnozaru apvienības un privātās apdrošināšanas sabiedrības;

61. Uzska, ka sakarā ar pilnīgi atšķirīgajiem nosacījumiem dažādās nozarēs ir jādod priekšroka nevis horizontālai pieejai, bet gan atšķirīgiem nozaru risinājumiem (līdzīgi risinājumam augļu un dārzeņu nozarē);

62. Uzska, ka šie pasākumi būtu daļēji jāfinansē saskaņā ar pirmo pīlāru, balstoties uz 69. pantu, jo uz tiem attiecas tirgus politikas joma;

63. Prasa Komisijai pārbaudīt, kā tiek īstenoti tirgus krīzes un klimata krīžu pārvaldības instrumenti, kas paredzēti ražotāju organizācijām un kooperatīviem, lai tiem palīdzētu segt izdevumus, kas saistīti ar kopējās iemaksātās biedru naudas samazināšanos;

64. Uzska, ka riska pārvaldības un novēršanas pasākumi nedrīkst nozīmēt ar ražošanu saistītu veicināšanas pasākumu atjaunošanu;

65. Tāpēc uzskata, ka Komisijai ir jāizstrādā kopēji noteikumi par to, kā dalībvalstis finansē riska pārvaldības sistēmas, balstoties uz šobrīd izmantoto vai Komisijas agrāk apstiprināto sistēmu ieviešanu, lai pēc iespējas novērstu konkurences un tirdzniecības traucējumus, vajadzības gadījumā nosakot kopīgus noteikumus vienotā tirgus organizācijās;

66. Aicina Komisiju līdz 2010. gada 30. jūnijam iesniegt visaptverošu novērtējumu par pašreizējām riska pārvaldības sistēmām un iespējām Kopienas līmenī turpināt šo sistēmu attīstību pēc 2013. gada;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

Modulācija/maksimālās robežas noteikšana/degresivitāte/minimālā robežvērtība

67. Norāda, ka degresīvai maksimālās robežas noteikšanai, modulācijai un budžeta disciplīnai, īstenojot Komisijas priekšlikumus, dažos reģionos ir būtiska pārdales ietekme;

68. Uzskata, ka visām trim līgumslēdzējām pusēm ir jāapstiprina ikvienas tādas izmaiņas attiecībā uz appropriācijām lauku attīstībai, kuras neatbilst 2006. gada 17. maija Iestāžu nolīguma III pielikumā saskaņotajām maksimālajām robežām un pakārtotajām maksimālajām robežām;

69. Norāda, ka vēl nav ietekmes novērtējuma par to, kā turpmāka modulācija, degresija un minimālās robežvērtības ietekmē darba tirgu lauku apvidos un reģionālo kohēziju; atzīmē, ka šā iemesla dēļ ir jāveic pirmā pilāra novērtējums;

70. Uzsver, ka minimālajām robežām, ko ierosināja Komisija, dažās dalībvalstīs varētu būt vērā ņemama ietekme un tās var iespaidot KLP maksāju sadalījumu starp dalībvalstīm, turpretī maksimālās robežas gadījumā apmēram 500 miljonu EUR jāpārceļ no pirmā pilāra uz otro; atgādina, ka saglabājas nopietnas bažas par otrā pilāra pasākumu pašreizējo izmaksu lietderību; tādēļ uzskata, ka ietaupījumiem, ko dotu iespējamā šā pasākuma piemērošana, būtu jāpaliek pirmajā pilārā;

71. Noraida Komisijas priekšlikumu par degresiju (ar samazinājumu līdz pat 45 %) pašreizējā redakcijā, jo nav nepārprotamas saiknes starp lauku saimniecības lielumu un turīgumu un priekšlikumā ņem vērā darbaspēku, kas vajadzīgs, lai uzturētu lielu lauku saimniecību; Komisijas priekšlikums netaisnīgi nostādītu neizdevīgā situācijā lielas saimniecības vai apvienības, izraisot darbaspēka samazināšanos un iznīcinot attīstītas, konkurētspējīgas struktūras, un izraisītu saimniecību šķelšanos tikai ar atbalstu saistītu apsvērumu dēļ, un tas izraisītu dažos Eiropas reģionos strukturālu dalīšanos;

72. Uzskata, ka degresija un/vai maksimālie robežlielumi var būt pieņemami, tikai pamatojoties uz visaptverošu novērtējumu par ietekmi uz darba tirgu un reģionālo politiku, un tikai tad, ja ir iespējams ņemt vērā sociāli apdrošināta pilnas slodzes darbaspēka daudzumu vai noteiktas lauku saimniecību struktūras (lauku saimniecības, kas pieder vairākām ģimenēm, kooperatīvi u. c.), vai visas lauku saimniecības darbaspēka izmaksas, lai samazinātu degresiju; aicina Komisiju ievērot, ka nedrīkst nostādīt neizdevīgā situācijā mazākas lauku saimniecības, kas apvienojušās kā viena juridiska persona apjomradītas ekonomijas un labākas konkurētspējas nolūkā;

73. Prasa, lai degresijas rezultātā radušos līdzekļus atstātu attiecīgajos reģionos vai dalībvalstī, kur tos, piemēram, izmantos pasākumu finansēšanai saskaņā ar 69. pantu vai saskaņā ar otro pilāru; aicina šos līdzekļus koncentrēt tieši attiecībā uz lauksaimniekiem;

74. Atbalsta ierosināto minimālo robežvērtību palielināšanu, arī ņemot vērā 2006. gada Revīzijas palātas ikgadējo ziņojumu, to varētu noteikt viena hektāra vai atbilstošas summas EUR 250 apmērā, vienlaikus ieviešot vienotu maksājumu vai minimālo vienreizējo maksājumu mazajiem saņēmējiem; tomēr paziņo, ka attiecīgi pamatos gadījumos, kad pastāv lielas atšķirības lauksaimniecības struktūru starpā, dalībvalstīm jābūt tiesīgām izvēlēties noteikt minimālās robežvērtības;

75. Tomēr atbalsta Komisijas centienus nodrošināt pienācīgu finansējumu ilgtspējīgai lauku apvidu politikai saskaņā ar KLP otro pilāru, kaut arī šā mērķa sasniegšana nedrīkst notikt uz pirmā pilāra rēķina;

76. Norāda, ka, ņemot vērā atsevišķu samazinājumu ietekmi, nevar pieņemt tiešo maksājumu tālāku samazināšanu par 8 % bez ietekmes novērtējuma;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

77. Uzskata, ka, ņemot vērā daudzos aicinājumus samazināt liela apjoma maksājumus, varētu paredzēt progresīvu modulāciju, balstoties uz pieejamo informāciju un ietekmes novērtējumu, ņemot vērā lauku saimniecību struktūru (apvienības utt.), saimniecības darbaspēku un/vai darbaspēka izmaksas, un īpašos ražošanas veidus atšķirīgajās tiešo maksājumu sistēmās (piemēram, īpašas problēmas, ar ko saskaras lauku saimniecības un reģioni, kuros ir liels mājlopu blīvums salīdzinoši nelielās platībās).

Līdzekļi, ko iegūst no progresīvās modulācijas, jāsadala saskaņā ar esošajiem noteikumiem, kas reglamentē modulācijas līdzekļus, un tiem jāpaliek tajos reģionos vai dalībvalstīs, kur tie iegūti;

Eiropas Parlaments varētu paredzēt progresīvu modulāciju šādā veidā:

tiešie maksājumi EUR 10 000–100 000 — 1 % (visam laika posmam 2009.–2013. g.);

tiešie maksājumi EUR 100 000–200 000 — 2 % (visam laika posmam 2009.–2013. g.);

tiešie maksājumi EUR 200 000–300 000 — 3 % (visam laika posmam 2009.–2013. g.);

tiešie maksājumi vairāk nekā EUR 300 000 — 4 % (visam laika posmam 2009.–2013. g.);

78. Aicina brīvprātīgo modulāciju aizstāt ar obligātu modulāciju;

79. Uzskata, ka modulācijas līdzekļi ir jādara pieejami, galvenokārt piemērojot Kopienas lauku attīstības iniciatīvas (LEADER) metodi, un tie pirmkārt jādara pieejami tādiem pasākumiem, kuru mērķis ir cīņa pret bioloģiskās daudzveidības izzušanu, nodrošināšanās pret risku, pielāgošanās klimata pārmaiņām, tādiem pasākumiem, kuru mērķis ir biomasas ilgtspējīga izmantošana, papildu pasākumiem, lai īstenotu strukturālās reformas (piemēram, piena tirgus organizāciju), nodrošinātu ražošanu kalnu rajonos vai mazu salu reģionos un citos līdzīgos problemātiskos apgabalos, īstenotu kvalitātes nodrošināšanas pasākumus, tostarp dzīvnieku labturības pasākumus, attīstītu bioloģisko lauksaimniecību, nodrošinātu noietu un pielāgotos tehnoloģijas attīstībai; aicina, lai šie pasākumi tiktu vērsti tieši uz lauksaimniekiem;

Piena tirgus organizācija

80. Apzinās, ka līdzšinējā piena kvotu sistēma tas esošajā veidā pēc 2015. gada, visticamāk, netiks turpināta, un aicina Komisiju pilnībā izvērtēt, kāda turpmāk varētu būt piena tirgus organizācija; aicina Komisiju, lai tā periodam pēc 2015. gada iesniegtu tādu pārlicinošu plānu attiecībā uz piena nozari, kurš garantētu piena ražošanas saglabāšanu Eiropā, tostarp arī kalnu apgabalos, attālos apgabalos un citos apgabalos, kur vērojamas specifiskas problēmas;

81. Vērš Komisijas uzmanību uz lēmumiem saistībā ar piena maziepakojumu attiecībā uz tirgus pasākumiem un piena fondu ⁽¹⁾;

82. Aicina visus iesaistītos izmantot laiku līdz 2015. gadam, lai stabilizētu vai nostiprinātu savas pozīcijas tirgū, un nodrošināt “drošu piezemēšanos” Eiropas piensaimniecības nozarei, vēlams, piemērojot strukturālu kvotu pieaugumu;

83. Aicina pielāgot piena kvotas tirgum, reaģējot uz pieprasījuma izmaiņām pasaules tirgos; tādēļ uzskata, ka 2008./2009. piensaimniecības gadā attiecībā uz katru dalībvalsti būtu brīvprātīgi jāpalielina kvotas par 2 %; aicina Komisiju piešķirt palielinājumu valsts rezervei; aicina katru gadu pārskatīt kvotu;

84. Turklāt aicina ievērojami samazināt īpašo papildu nodevu 2009./2010. piena gadam un turpināt samazināšanu nākamajos gados, lai radītu līdzsvaru attiecībā pret kvotu cenu pieaugumu, un aicina veikt kvotām Eiropas mēroga ex-post ieskaitu, kas ļautu kvotas labāk izmantot;

85. Aicina īstenot īpašus papildu pasākumus, lai novērstu, ka kalnu apgabalos un citos problemātiskos apgabalos atstāj novārtā piensaimniecības nozari gadījumā, kad piensaimniecības nozare šajās vietās ir vienīgā alternatīva, vai ja atteikšanās no lauksaimniecības var radīt nopietnus draudus lauku vides attīstībai;

(1) 5.9.2007. pieņemtie teksti, P6_TA(2007)0371, P6_TA(2007)0372, P6_TA(2007)0373.

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

86. Uzskata, ka saskaņā ar 69. pantu ir jāparedz pietiekami līdzekļi, lai saglabātu piensaimniecības nozari, jo īpaši kalnu rajonos, nomaļos apgabalos (piemēram, Azoru salās) un citos problemātiskos apgabalos, — piemēram, papildu platībmaksājumi (līdzīgi pasākumiem cukura nozarē), piemaksas par piena lopu audzēšanu, zālaugu vai lielu ganību platību uzturēšanu, maksājot īpašu “piena naudu” vai izmantojot īpašas reģionālās programmas nozares veicināšanai vai pārstrukturēšanai un īpašu augstas kvalitātes ražojumu veicināšanai;
87. Uzskata, ka ražotāju apvienību, nozaru un starpnozaru organizāciju stiprināšana varētu būt vēl viens pārskatītā 69. panta elements;
88. Lūdz Komisijai un dalībvalstīm izskatīt iespēju attiecībā uz valstu kvotu nelineāru pieaugumu, lai ieviestu dalībvalstīm papildu pieaugumus, ja ražošanas kvotas tradicionāli ir trūkušas;
89. Uzskata, ka šo pasākumu finansēšanas nolūkā nepieciešams izveidot īpašu fondu (piena fonds), ko daļēji varētu finansēt no ietaupījumiem, ko dod nozares reforma;

Citi jautājumi

90. Norāda, ka Eiropas lauksaimniecības panākumi un nākotne ir saistīti ar reģionālu, tradicionālu un citādi atzītu kvalitatīvu un pārstrādātu produktu ražošanu;
91. Šajā saistībā aicina Komisiju ieviest “Eiropas zīmi”, lai gan Eiropas, gan starptautiskos tirgos identificētu ES lauksaimniecības un pārtikas produktu kvalitāti, kā arī norādītu uz augstajiem vides, dzīvnieku labturības un pārtikas nekaitīguma standartiem, kādus ievēro to ražošanā;
92. Tādēļ aicina Komisiju iesniegt visaptverošu koncepciju, lai uzlabotu Eiropas kvalitatīvo produktu tirdzniecību Eiropas Savienībā un ārpus tās, piemēram, rīkojot informēšanas un popularizēšanas kampaņas, atbalstot ražotāju organizāciju vai cita veida nozares organizāciju darbības veidošanu un attīstību un ieviešot mērķtiecīgu marķējumu, kurā norāda izmantoto lauksaimniecības izejvielu izcelsmi un kurš patērētājiem nodrošina lielāku skaidrību un pārredzamību;
93. Aicina Komisiju budžeta korekciju ietvaros palielināt apropriācijas, kas paredzētas informēšanas un popularizēšanas kampaņām iekšējā tirgū un tirgos ārpus ES;
94. Aicina Komisiju apsvērt nepieciešamību pēc patiesas komunikācijas politikas, kas pievēršas KLP un ir veidota tā, lai mazinātu šķirtni starp “lauksaimniecības pasauli” un pārējo sabiedrību, un kas darbojas ne tikai kā popularizēšanas un reklāmas mehānisms;
95. Uzskata, ka ražotāju un starpnozaru organizācijām, jo īpaši tajās dalībvalstīs, kur šādu organizāciju ir ļoti maz, nepieciešams turpmāks atbalsts, lai nodrošinātu lauksaimniekiem izdevīgāku tirgus situāciju attiecībā uz mazumtirdzniecību un tirdzniecību, un vienlaicīgi būtu jāpopularizē kvalitātes nodrošināšanas sistēmas pārtikas produktu ražošanas ķēdē, ieskaitot alternatīvas pašreizējām ražošanas praksēm;
96. Aicina Komisiju un dalībvalstis veikt vajadzīgos pasākumus, lai nepieļautu spekulācijas, pārtikas produktu tirgus sagrābšanu un pārtikas uzņēmumu karteļu izveidi, izmantojot pašreizējo tiesisko vakuumu vai kontroles trūkumu, ražotāju un patērētāju nepietiekamo organizētību un pienācīgas infrastruktūras trūkumu, to visu darot tikai ar mērķi kāpināt peļņu, samazināt ražotāju cenas un uzspiest augstas cenas patērētājiem;
97. Izsaka nožēlu, ka Komisija ir palaidusi garām iespēju plašākā mērogā risināt problēmas, kas saistītas ar ES standartiem neatbilstošas pārtikas un lopbarības pieaugošo importu, tādējādi pakļaujot riskam Eiropas Savienības sasniegumus vides un dzīvnieku labturības jomā, kā arī valsts atbalsta atbilstīgu sabiedrības interesēm; aicina Komisiju izstrādāt priekšlikumus par pasākumiem, lai pēc iespējas ātrāk labotu šo stāvokli un nodrošinātu atbilstību Kopienas tiesību aktiem vides un veselības jomā;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

98. Aicina Komisiju steidzami izstrādāt visaptverošu koncepciju, lai pasaules tirdzniecības sarunās izvirzītu jautājumus, kas nav tirdzniecības jautājumi un par kuriem Eiropai ir bažas, jo īpaši jautājumu par ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu atzīšanu un aizsardzību, dzīvnieku labturību, importēto dzīvnieku un augu produkcijas īpašībām veselības stāvokļa ziņā utt., tā lai novērstu negodīgu konkurenci attiecībā pret Eiropas ražotājiem un nepieļautu, ka uz trešām valstīm tiek "eksportētas" dzīvnieku labturības un vides problēmas; aicina Komisiju PTO sarunās aktīvi aizstāvēt koncepciju par kvalificētu piekļuvi tirgum, lai veicinātu ilgtspējas standartu ievērošanu lauksaimniecībā;

99. Norāda, ka Eiropas lauksaimniecība arī turpmāk varēs darboties tikai tad, ja tai būs pienācīga ārējā aizsardzība; tādēļ aicina trešo valstu ražojumiem piemērot tos pašus kvalitātes un drošības standartus, ko piemēro ES ražojumiem;

100. Uzskata, ka eksporta subsīdiju atcelšana būtu jāsavieno ar veicināšanas pasākumiem trešās valstīs;

101. Atgādina, ka klimata pārmaiņu kontekstā no lauksaimniecības izriet divi galvenie politikas uzdevumi — to siltumnīcefekta gāzu emisiju mazināšana, kas rada klimata pārmaiņas, un pielāgošanās klimata pārmaiņu ietekmei; uzsver, ka tādēļ lauksaimniecībai ir divkāršs uzdevums — samazināt emisijas, ko tā rada, un vienlaikus pielāgoties sagaidāmās globālās sasilšanas ietekmei;

102. Uzsver, ka klimata pārmaiņas ir ne vien vides problēma, bet arī sociālekonomiska problēma un tādēļ apsvērumos un centienos attiecībā uz ekoloģiju lauksaimniecības nozarē — vienā no visievainojamākajām nozarēm, kas tieši ir atkarīga no klimata faktoriem, — būtu jāņem vērā nepieciešamība nodrošināt lauku apvidu dzīvotspēju ekonomiskā un sociālā ziņā;

103. Atgādina, ka Eiropas Savienībā tas siltumnīcefekts, ko rada lauksaimniecība (kā divu spēcīgu siltumnīcefekta gāzu — metāna un slāpekļa oksīda — avots), ir ierobežots un samazinās, pateicoties to pasākumu īstenošanai, kas jau ir KLP ietvaros, piemēram, savstarpējās atbilstības princips, agrovides sistēmas un citi lauku attīstības pasākumi;

104. Aicina Komisiju pārbaudīt, cik lielā mērā šos panākumus var palielināt, iesaistot lauksaimniecību Kioto protokolā noteiktajos mehānismos;

105. Uzskata, ka no lauksaimniecības piegādātās atjaunīgās enerģijas ietekme nedrīkst būt vienusējīga, kaitējot lopkopībai, Eiropas un pārējās pasaules iedzīvotāju nodrošinātībai ar pārtiku, ilgtspējīgai attīstībai un bioloģiskajai daudzveidībai; tāpēc aicina Komisiju veikt ietekmes novērtējumu attiecībā uz atjaunīgās enerģijas atbalsta pasākumiem saistībā ar nodrošinātību ar pārtiku un vidi; prasa pietiekamu finansējumu, lai veicinātu pētniecību un ieviestu visjaunāko un visefektīvāko enerģijas tehniku, kas pilnā apmērā izmanto biomasu (piemēram, otrās paaudzes biodeģvijas); vēlreiz īpaši atgādina, ka biogāzes iekārtas, kuru pamatā ir dzīvnieku izcelsmes atliekvielas, īstermiņā nodrošina vislielāko un ilgtspējīgāko pieauguma potenciālu papildu enerģijas nodrošināšanai no biomasas;

106. Uzsver, cik liela saistība ir starp lauksaimniecības darbību un ūdens kvalitāti un daudzumu, kā arī norāda, ka lauksaimniecības radītā ietekme uz ūdens vidi jāpārvalda ilgtspējīgi; uzskata, ka vides tiesību aktiem un principam, ka maksā piesārņotājs, ir jābūt pamatprincipiem, lai veiksmīgi sasniegtu ilgtspējīgas ūdens apsaimniekošanas mērķus un ekoloģiskos mērķus;

107. Uzskata, ka lauksaimniecības maksājumu sistēma jāturpina attīstīt arī pēc 2013. gada, un, tā kā Eiropas lauksaimniekiem ir nepieciešama drošība attiecībā uz ilgtermiņa plānošanu, aicina Komisiju līdz 2010. gada 30. jūnijam iesniegt visaptverošu novērtējumu attiecībā uz iespējamiem veidiem, kā varētu mainīt sistēmu, jo īpaši — izvirzot stratēģiskos mērķus, kas atspoguļo Eiropas lauksaimniecības attīstību, ar tādiem līdzekļiem kā jauninājumu lietošana, laba zemes izmantošana, produkcijas kvalitātes garantēšana, lauksaimnieku ienākumu saglabāšana un vides nodrošinātību ar pārtiku; aicina Komisiju veikt analīzi attiecībā uz rūpīgu administratīvo vienkāršošanu, jo īpaši tādiem ikgadējiem maksājumiem, kas nesasniedz EUR 20 000 vienam saņēmējam;

Trešdiena, 2008. gada 12. marts

108. Norāda, ka lauksaimniecība gan ietekmē un veido bioloģisko daudzveidību, gan arī to apdraud; uzskata, ka ir vajadzīgi pasaules mēroga, vietēji un ES mēroga centieni, lai aizsargātu vērtīgās ekosistēmas funkcijas, ko nodrošina bioloģiskā daudzveidība, proti, gaisa un ūdens attīrīšanu, kultūraugu apputeksnēšanu un aizsardzību pret eroziju;

109. Uzsver, cik svarīga reģionāla ietekme ir lauku attīstībai pašreizējā plānošanas periodā no 2007. līdz 2013. gadam (un tās finansēšanas instrumentam — Eiropas Lauksaimniecības fondam lauku attīstībai (ELFLA)) kā otrajam KLP pīlāram; mudina Komisiju izmantot iespējas, lai saskaņotāk īstenotu reģionālās politikas programmas (strukturfondus) un varētu īstenot integrētu pieeju jomās, kur iespējams panākt sinerģiju;

110. Uzskata, ka lauku attīstība nav iespējama bez lauksaimnieciskas darbības un ka jātiecas uz mērķi nodrošināt ekonomisko dzīvotspēju lauku iedzīvotājiem un celt viņu dzīves kvalitāti;

111. Mudina Komisiju iesniegt saskaņotu priekšlikumu kopumu, lai saglabātu un attīstītu ilgtspējīgu lauksaimniecību, jo īpaši mazāk labvēlīgos apgabalos un apgabalos, kur ir nelabvēlīgi dabas apstākļi, jo tiem ir būtiska nozīme bioloģiskās daudzveidības aizsardzībā un ekosistēmu saglabāšanā;

112. Aicina Komisiju paplašināt izpētes un tehnoloģijas nodošanas pasākumus, lai jo īpaši veicinātu videi un ekosistēmām draudzīgākas ražošanas metodes ilgtspējīgas lauksaimniecības nodrošināšanai;

113. Vērš uzmanību uz veiksmīgiem projektiem visā ES, kur vietēja un reģionāla līmeņa sadarbība starp lauksaimniekiem, vides aizsardzības grupām un iestādēm ir sekmīgi mazinājusi lauksaimniecības ietekmi uz vidi.

114. Jo īpaši uzskata, ka turpmākajā sistēmā īpaša uzmanība jāpievērš lauku apvidu, ka arī piepilsētu reģionu sociālās, ekonomiskās un teritoriālās vienotības un integrētās attīstības aspektiem, lauksaimniecības pamatnozaru nostiprināšanai, pakalpojumu atlidzināšanai, kompensācijām par papildu apgrūtinājumiem un riska pārvaldībai; uzskata, ka šajā sakarā pirmais un otrais pīlārs ir jānosaka pilnīgi no jauna;

115. Uzskata, ka Eiropas lauksaimniecība var nodrošināt videi draudzīgus risinājumus neatliekamākajām problēmām, ar ko saskaras mūsu urbanizētā sabiedrība piepilsētu reģionos, kā arī tādējādi var dot ieguldījumu Lisabonas un Ģēteborgas stratēģijas mērķu sasniegšanā;

116. Vērš uzmanību uz to, kāda īpaša loma ir lauksaimniekiem piepilsētu reģionos; piepilsētu reģionu lauksaimnieki un zemes apsaimniekotāji var veicināt tādus risinājumus, kas atbilst Lisabonas stratēģijas (zināšanas, pētniecība, inovācija) un Ģēteborgas stratēģijas (ilgtspēja) mērķiem;

*

* *

117. Uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.
